

Arrest

nr. 133 826 van 26 november 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 5 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Justitie belast met Asiel en Migratie van 8 augustus 2014 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De bestreden beslissing werd op 13 augustus 2014 ter kennis gebracht aan de verzoekende partij.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 september 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. YIGIT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 april 2008 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 29 juli 2011 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing genomen houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op diezelfde dag werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van de verzoekende partij. Tegen voormelde beslissingen werd door de verzoekende partij een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 76 520 van 6 maart 2012 werd de afstand van geding vastgesteld om reden dat de voormelde beslissing van 29 juni 2011 houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingetrokken bij beslissing van 5 januari 2012.

Op 5 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag van de verzoekende partij op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Op 12 februari 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter).

Op 8 augustus 2014 nam de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is thans de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“in uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.02.2014 werd ingediend door: (...) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie’.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 17.10.2012 voor deeltijdse tewerkstelling (10u); bijbehorende loonfiches voor januari-februari 2014 en april 2014 waaruit blijkt dat hij in deze maanden een gemiddeld maandelijks inkomen had van €407

- loonfiches (P. NV) voor de maanden januari 2013 - april 2014: echter, gezien het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is bij deze werkgever sedert 05.05.2014, wordt er met deze gegevens geen rekening gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden niet toereikend zijn. Aangezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon ver beneden dit bedrag ligt, en rekening houdend met de dagelijkse kosten, de maandelijks te betalen huurprijs en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Over de grond van de zaak

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 19 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissing d.d. 08.08.2014) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.

Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing van 18.08.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De weigering van het verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 20, steunen op de misvatting dat er sprake zou zijn van onvoldoende bestaansmiddelen in hoofde van de partner van verzoekster, zijnde de heer RT.

Vooreerst houdt de gemachtigde van de bevoegde minister onvoldoende rekening met verkregen inkomsten in de afgelopen jaren.

Wegens de beëindiging van een tewerkstelling in mei 2014 wordt het beschikbaar stabiel inkomen van de Belgische echtgenoot door de DVZ afgerond naar een lager bedrag, zijnde 407 EUR per maand. Het was duidelijk de wil van de wetgever dat het bedrag van 120% van het leefloon een referentiebedrag moest zijn en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet geweigerd worden.

Er dringt zich een concreet onderzoek op waarbij nazicht moet worden gedaan van de concrete situatie van betrokkenen.

In functie van de eigen noden van de aanvrager en zijn gezinsleden moet de overheid de noodzakelijke middelen bepalen die nodig zijn om te kunnen voorzien in de behoeften zonder dat het gezin een last zou worden voor de publieke overheden.

Tot staving van de bestaansmiddelen heeft verzoekster loonfiches en arbeidsovereenkomsten overgemaakt van de Belgische partner.

Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen werd onvoldoende rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de Belgische onderdaan / echtgenoot.

De aard en de regelmaat van de inkomsten worden niet globaal bekeken en beoordeeld.

Men gaat zonder meer af van een inkomen van 407,00 EUR per maand terwijl het inkomen veel hoger ligt.

De tussenkomst van een recent ontslag wordt als een definitief gebrek aan toekomstig potentieel tot het verwerven van inkomsten beschouwd.

De partner van verzoekster heeft een lang professionele loopbaan achter de rug en beschikte steeds over eigen inkomsten.

Verzoekster geeft een volgend overzicht van de beschikbare inkomsten van haar partner/ Belgische onderdaan

1) Aangifte in de personenbelasting inkomstenjaar 2012 aanslagjaar 2013 (stuk 5)

Uit de gegevens van aangifte in de personenbelasting voor het aanslagjaar 2013 blijkt dat de partner van verzoekster beschikt over een verworven inkomen van 22.804,18 EUR zoals aangeduid in code 1250 en 2.641,08 EUR bedrijfsvoorheffing = voorschot op belasting zoals aangeduid in code 1286.

Dit brengt het loon op maandelijks 1.900,00 EUR.

2) Contract voor deeltijds werk (stuk 6)

De partner van verzoekster beschikte op het moment van de aanvraag voor een verblijfsrecht over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij KORA BVBA met zetel te 2000 Antwerpen aan de Amerikalei 2. Dit betreft een contract voor deeltijds werk ondertekend op 17.10.2012 welk werd aangevuld met tewerkstelling op andere locaties.

3) Tewerkstelling bij P. NV (stuk 7)

Het verworven inkomen van haar partner bij KORA BVBA werd aangevuld dmv van tewerkstelling in een fastfoodrestaurant aan de (...) met als werkgever P. NV.

Voor het jaar 2012 was er een inkomen gegeneerd van 13.453,29 met 1.310,18 EUR bedrijfsvoorheffing en 419,06 EUR werkbonus.

4) Huurovereenkomst (stuk 8)

Verzoekster betaalt met haar partner slechts 320,00 EUR huur met een forfait van 80,00 EUR voor de algemene onkosten.

5) Loongegevens voor het inkomstenjaar 2013 bij P. NV (stuk 9)

De partner van verzoekster kon in het jaar 2013 rekenen op een inkomen van 12.690,70 EUR en er werd 1037,14 EUR bedrijfsvoorheffing afgehouden.

6) Totale inkomsten voor het inkomstenjaar 2013 aanslagjaar 2014: (stuk 10)

Uit de aangifte in de personenbelasting blijkt dat de partner van verzoekster over een verworven inkomen van 22.047,27 EUR beschikt en 2.153,43 EUR bedrijfsvoorheffing heeft betaald. Dit brengt het inkomen op gemiddeld 1850,00 EUR per maand.

7) Einde tewerkstelling bij P. NV (Stuk 11)

Wegens de gewijzigde omstandigheden (onregelmatige uren en lage verloning) bij werkgever P. NV was verzoekster genoodzaakt om zijn tewerkstelling te beëindigen in gemeen overleg.

C4 werd ondertekend op 05.05.2014.

8) Regelmatige tewerkstelling van 01.01.2012 tot 05.05.2014 in het geval van partner van verzoekster (stuk 12)

Het sociaal secretariaat Partena HR erkent de regelmatige tewerkstelling in de sector van restaurant en keuken welk eveneens een knelpunt beroep vormt.

9) Tewerkstelling deeltijds bij KORA BVBA (stuk 13)

In tegenstelling tot de periode tot mei 2014 was de partner van verzoekster genoodzaakt om enkel op basis van een deeltijdse tewerkstelling bij KORA BVBA een inkomen te verwerven.

In de afgelopen jaren kon hij echter rekenen op twee werkgevers waardoor hij een hoge maandelijkse inkomen kwam.

10) Voltijdse tewerkstelling bij KORA BVBA (stuk 14)

De partner van verzoekster heeft tussen mei en augustus 2014 enkel deeltijds kunnen werken bij KORA BVBA en dit betreft een uitzonderlijke situatie.

Verzoekster en haar partner hebben niet geprofiteerd van de sociale voorzieningen (leefloon en werkloosheidsuitkeringen). Zij trachten enkel op eigen krachten aan een inkomen te geraken niettegenstaande er in de afgelopen jaren bedrijfsvoorheffing en sociale zekerheidsbijdragen zijn afgestaan voor de partner van verzoekster.

Met ingang van 1 september 2014 heeft de partner van verzoekster een overeenkomst ondertekend voor voltijdse tewerkstelling bij KORA BVBA waardoor er geen enkel risico bestaat tot financiële onzekerheid.

Gelet op de lange staat van dienst bij KORA BVBA en eerdere tewerkstelling is er zekerheid tot het verwerven van een stabiele en regelmatige inkomen."

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de

overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen. Zo verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar het gegeven dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn en dat derhalve niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van voormeld artikel 40ter. Verder motiveert de verwerende partij dat om een minimum aan waardigheid te garanderen aan de partners het inkomen minstens gelijk dient te zijn aan 1000 euro hetgeen overeenkomt met de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De verzoekende partij geeft echter aan dat de motivering niet afdoende is, waarmee ze eerder doelt op de schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal bijgevolg vanuit dit oogpunt verder worden onderzocht.

In casu houdt een onderzoek naar de materiële motiveringsplicht eveneens een onderzoek naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet in.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Op 12 februari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, met toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, met name als echtgenote van een Belgische onderdaan.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. (...)”

De Raad stelt vast dat op goede gronden is vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon sinds 5 mei 2014 niet meer tewerkgesteld is bij één van zijn twee werkgevers, hetgeen overigens niet wordt betwist door de verzoekende partij, waardoor deze voorgelegde bestaansmiddelen kwamen te vervallen en er geen bewijzen werden voorgelegd van eventuele nieuwe bestaansmiddelen. Het komt de Raad bijgevolg niet onredelijk voor dat de gemachtigde gezien de stopzetting van de tewerkstelling enkel rekening hield met de resterende bestaansmiddelen, *in casu* de inkomsten van gemiddeld 407 euro per maand voortvloeiend uit een andere arbeidsovereenkomst voor deeltijdse arbeid. De stelling van de verzoekende partij dat het een misvatting zou zijn dat deze bestaansmiddelen ontoereikend zijn omdat er geen rekening werd gehouden met de inkomsten uit het verleden kan geenszins worden bijgetreden,

daar niet valt in te zien op welke wijze inkomsten voortvloeiend uit een beëindigd arbeidscontract stabiel en regelmatig kunnen zijn in de zin van voormeld artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Dat de partner van de verzoekende partij 'toekomstig potentieel' zou hebben tot het verwerven van inkomsten is onvoldoende. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota met opmerkingen dienen de bestaansmiddelen door de verzoekende partij te worden aangetoond en dient er te kunnen worden nagegaan of deze inkomsten stabiel, toereikend en regelmatig zijn.

De recent afgesloten arbeidsovereenkomst die de verzoekende partij in haar verzoekschrift aan de Raad heeft overgemaakt, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld aan de hand van de feitelijke gegevens die voorlagen op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Het *a posteriori* afgesloten arbeidscontract kon door de gemachtigde niet in overweging worden genomen. Zo de verzoekende partij meent dat zij nu wel voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, staat het haar vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen.

De aangiften in de personenbelasting inkomstenjaar 2012 en 2013 werden niet eerder door de verzoekende partij overgemaakt aan de verwerende partij, zodat deze niet in aanmerking konden worden genomen in de beoordeling van de bestreden beslissing. Hoe dan ook doen deze stukken geen afbreuk aan hetgeen hiervoor vermeld werd. Het wordt immers niet betwist dat de partner van de verzoekende partij in het verleden kon rekenen op inkomsten uit meerdere tewerkstellingen, evenwel wordt in alle redelijkheid vastgesteld dat dit niet meer het geval is op het ogenblik van de beoordeling.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat er geen concreet onderzoek werd verricht, kan zij evenmin worden gevolgd. De verwerende partij heeft alle pertinente door de verzoekende partij neergelegde stukken onderzocht en heeft zich niet beperkt tot de vaststelling dat de bestaansmiddelen van haar echtgenoot lager liggen dan *"honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie"*. De verwerende partij stelt in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden immers ook nog als volgt: *"Aangezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, het inkomen van de Belgische partner ver beneden dit bedrag ligt, en rekening houdend met de dagelijkse kosten, de maandelijks te betalen huurprijs en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen"*. Aldus dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij – na te hebben vastgesteld dat voormelde grens niet werd bereikt – *in concreto* heeft aangegeven waarom zij van oordeel is dat de bestaansmiddelen van 407 euro niet volstaan om te voorkomen dat de verzoekende partij ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel. Uit deze toelichting blijkt dat de verwerende partij wel degelijk de behoefteanalyse heeft doorgevoerd. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Mede gelet op wat voorafgaat, kan een schending van dit beginsel van behoorlijk bestuur niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat *in casu* niet het geval is.

De verzoekende partij geeft niet aan op welke wijze artikel 19 van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn. Dit onderdeel van het middel kan evenmin worden aangenomen.

Het middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van haar middel zet ze uiteen wat volgt:

“Door de negatieve beslissing met inbegrip van de weigering van het verblijf en het ‘bevel om het land’ te verlaten wordt het mensenrecht op de eerbiediging van het privéleven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 . Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster van aard is om haar privéleven zeer ernstig aan te tasten.

Zij wenst immers te verblijven in België, het land waar haar echtgenoot en vrienden wonen.

Dat de overweging dient te worden gemaakt tussen de nadelen van een gedwongen terugkeer en de band die er bestaat tussen verzoekster en haar partner en diens familie.

Verzoekster is ingeschreven bij de VDAB en doet al het mogelijke om zich aan de Belgische samenleving aan te passen.

Na het verwerven van een geldig verblijf zal zij eveneens in staat zijn om op zelfstandige basis een inkomen te verwerven. De DVZ houdt onvoldoende rekening met deze mogelijke toekomstige tewerkstelling waardoor het gezinsinkomen een extra aanvulling kan krijgen.”

Artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Nu blijkt dat verzoekende partij met haar partner gehuwd is en derhalve een gezin vormt, kan niet worden betwist dat de verzoekende partij zich binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM bevindt. Er dient echter op gewezen te worden dat het een eerste toegang tot het grondgebied van de verzoekende partij betreft en dat volgens het EHRM in dit geval onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Verder dient erop gewezen te worden dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats moet worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Ten dezen merkt de Raad op dat de verzoekende partij geen hinderpalen heeft uiteengezet waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij haar gezinsleven niet elders zou kunnen leiden. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen gedwongen uitwijzing in. Niets belet de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in te dienen nu blijkt dat zij meent dat haar Belgische partner thans over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Daarenboven, voor zover de verzoekende partij terug zou keren naar haar land van herkomst, dient opgemerkt dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Waar de verzoekende partij verwijst naar sociale relaties, en de zoektocht naar werk dient opgemerkt dat sociale of zakelijke relaties noch economische intenties vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU